

22. juli-senteret

Det er utmattende å flytte hodet sitt inn på Behring Breiviks banehalvdel, høre hans vurderinger av kampen han mener utkjemper seg i Europa, taktikken han har lagt opp, strategien hans for å seire. Mange vil nok si at han ikke fortjener det, at vi ikke burde høre etter. Men det må vi. Jeg må. Jeg er nødt til å høre etter. Ikke bare på de faktiske ordene, men like mye på hvor de kommer fra. Og egentlig ikke primært for å forstå mennesket Behring Breivik, men først og fremst for å gjenkjenne ham senere. Gjenkjenne ham når tankene hans dukker opp. I mediene, på nettet, på gata, i meg selv. Ene og alene fordi det som har skjedd, aldri må skje igjen.

– Kristopher Schau, som fulgte rettssaken, i Morgenbladet.

Gjerningsmannen bak terrorhandlingene 22. juli 2011, Anders Behring Breivik, oppga politiske motiver for sine handlinger. I sin forklaring under rettssaken våren 2012 omtalte han både de ansatte i departementene og deltakerne på AUFs sommerleir som «legitime mål» for det som i hans øyne var «preventive angrep til forsvar for det norske urfolk og norsk kultur». Han uttalte at Norge er transformert til en multikulturell stat, hvor det norske urfolket er i ferd med å bli utslettet og at Arbeiderpartiet, med sin innvandringspolitikk, er ansvarlig for dette. Og han mente å vite at ledende norske politikere deltar i et skjult samarbeid med europeiske eliter for å fremme «multikulturalismen».

Motiv

– Kristopher Schau sier han er nødt til å høre på det Behring Breivik sier for å «gjenkjenne ham senere». Hva tror dere han mener med det?

– Hva mener dere vi kan gjøre for å motvirke at oppfatningene og konspirasjonsteoriene som ligger bak terrorhandlingene 22. juli sprer seg?